

EWA EN EVERT-JAN OOSTERINK

Augurkentijd voorbij in Wapen van Heeckeren

Het Wapen van Heeckeren in Hummelo met de luiken in de kleuren van landgoed Enghuizen. Het café staat nu leeg.

Bed en breakfast in rijksmonument Hummelo

- Een Achterhoekse horeca-ondernemer heeft plannen om een restaurant met bed en breakfast te beginnen in Het Wapen van Heeckeren in Hummelo, aldus Kees Jan Meijer, de rentmeester van het rijksmonument.
- De ondernemer wil Het Wapen van Heeckeren daarvoor verbouwen, maar wel zoveel mogelijk met behoud van het karakter van het pand, aldus Meijer.
- De rentmeester heeft samen met de eventuele toekomstige huurder en de Rijksmonumentendienst een

bezoek gebracht aan het pand. Op dit moment worden de plannen verder uitgewerkt.

- De gemeente Bronckhorst laat weten dat in de achterliggende varkensstal een bed en breakfast mogelijk is.
- Onder de beschermde monumentenstatus vallen ook de natuurstenen pomp uit de achttiende eeuw en de 'doorrijshuur' waar reizigers vroeger met paard en wagen in konden rijden. De volgende morgen konden ze de schuur aan de achterzijde weer verlaten.

Ewa, de vrouw van Evert-Jan, in de deuropening van de biljartkamer, op 17 juni 2010. Ze woont nu in Doetinchem.

Ruim twintig jaar geleden kwam Ewa uit een Pools dorp om met boer Evert-Jan een toekomst te beginnen. Nu is het voorbij. Hij is overleden, het café is dicht.

door Ellen Willems

Mijn maag draait zich om, kippenvel krijg ik." Ze zegt het met tranen op haar wangen over de keren dat ze langs het café rijdt. „Ik kan niet terug. Maar Evert en ik hebben daar echt goede jaren gehad.“ De gelagkamer met een stamtafel en vier kleine tafeltjes met kanten kleedjes, klapdeurtjes naar de bedstee, de biljartkamer en achter de deel waar de koeien net weg lijken te zijn.

Het is in deze tweehonderd jaar oude herberg, gebouwd door krijgshere Van Heeckeren, waar de Oosterinks vier generaties lang de uitbaters van het café waren. Ze pachtten het van gravin Van Regteren Limpurg. Evert-Jan Oosterink boerde wat en woonde met zijn moeder achter het café, toen hij via een contactadvertentie Ewa leerde kennen.

„Ik was ook eenzaam“, vertelt Ewa (52). Zij was 31 toen ze vanuit Gniwkwowo in Polen naar Hummelo reisde en daar de 44-jarige Achterhoekse boer en zijn moeder ontmoette. „Ik ben een week gebleven. Toen moest ik weer werken.“ Maar ze kwam terug, trouwde na een jaar met hem voor de kerk in Polen en werd uitbaatster van het café op landgoed Enghuizen. „Ik moest heel erg wennen. Maar het klikte tussen ons.“ Haar schoonouders zijn overleden. „Alleen mijn mama leeft nog. Die komt ook geregeld.“ In juni, als het augurkentijd is, wakte ze samen met Ewa minstens honderd

Evert-Jan met de hond Pinka op 14 maart 2004. Evert-Jan overleed op 22 december 2011. De hond Pinka verhuisde met Ewa naar een appartement in Doetinchem. Ook de hond leeft inmiddels niet meer.

foto's Jan van den Brink

zotten volgens de Poolse kooktrilite in. „Heel lekker bij de boeren-cool, of een gehaktbal“, zegt Ewa n haar Nederlands met prachtig Pools accent. Stampotten met ribbetjes en spek, stevige soepen, gehaktballen en vier uit een flesje. Zes dagen in de week was het café open. „Het was voor de buurt de ontmoetingsplek“, vertelt buurman Herman Letteboer. „Het had een hele typische sfeer. Als er iets aan de hand was, kwam iedereen daar.“ De kermiscommissie kwam daar bijeen, maar ook de klootschietmiddag, de nieuwjaarsbijeenkomst, de barbecue, een kaartclub en een biljartvereniging moet nu uitwijken naar elders. Alleen de meer dan een eeuw oude schiet-

vereniging maakt nog gebruik van de schietbaan bij het café. In 2002 dreigde het café al gesloten te moeten worden omdat Evert-Jan niet over de juiste papieren zou beschikken. Bij toeval vond Evert-Jan zijn horeca-papieren terug toen hij de koelkast in de gelagkamer opzij schoof. „Het was niet meer rendabel“, vertelt Ewa. „Bij mij zaten meer mensen aan de keukentafel dan in het café.“ Het was in februari vorig jaar dat Evert, al tijden ziek, niet meer thuis kon wonen. Hij dementeerde, viel geregeld en verhuisde naar Den Ooiman waar Ewa dagelijks bij hem was. „Ik vond het eng, alleen in dat huis. Ik durfde niet meer te sla-

pen.“ Het gebouw met de luiken geschilderd in geel-rood, de kleuren van landgoed Enghuizen, mag een rijksmonument zijn, maar was een opgave om in te wonen. „Het was koud en nat. We betaalden 800 euro stookkosten per maand. Dat kon ik niet verdienen met de gehaktballen.“ Het was in mei vorig jaar dat Ewa voorgoed haar leven in Het Wapen van Heeckeren achter zich liet. Ze verhuisde naar een appartement in Doetinchem en woont nu comfortabel.

Wie bij haar binnen komt, ziet als eerste de foto's. Evert als jongen met zijn ouders voor de ingang van het café, en een prachtig portret van Evert met zijn jachtgeweer. Hij stierf op 22 december 2011. „Dan heb ik nog iets“, zegt ze over de foto's. Haar tranen lopen tijdens het gesprek continu over haar wangen. Terug naar het café wil ze niet. Maar wel heeft ze heimwee naar die goede jaren in het café met haar Evert-Jan. „Wat hebben we toch ontzettend veel gelachen.“